

Caro's Column

Wel! Bijna wel!

Een verhitte discussie tussen een 5 jarige jongen en een 5 jarig meisje. Tijdens de gymles stonden de jongens als standbeelden. De meiden moesten door de jongens heen rennen en mochten de jongens niet raken. Als er iemand tegen je op gebotst was, moest je je hand opsteken. Wel 5 jongens staken hun hand op, terwijl ik toch voor 95% zeker wist dat niemand elkaar geraakt had...

Blijkbaar hadden deze jongens toch die beleving. Ik weet intussen wel, dat het waarschijnlijker is dat kleuters die beleving hebben, dan dat ze zouden liegen. Ik ging er dus meteen vanuit dat zij echt dachten dat een van de meiden hen geraakt had. Maar hoe kwam die beleving tot stand? Ik was zeer benieuwd en wachtte af tot de juf ervoor zorgde dat mijn vraag beantwoord werd:

Volgens de eerste jongen had de vacht van het meisje de jongen geraakt. Wat zei hij nou? De juf kon blijkbaar mijn gedachten lezen want ze zei half lachend: "wat heeft jou geraakt?" "d'r vacht..." zei de jongen twijfelend. De juf herstelde haar lach meteen en we kwamen erachter dat de jongen de rok van het meisje bedoelde. Dat gold dus niet, want het ging om botsen.

De tweede jongen stelde zijn mening ook meteen bij: ook hij had de kleding van één van de meiden gevoeld.

De derde jongen die door de juf ondervraagd werd, bleef stug volhouden. Het meisje was tegen hem op gebotst. Het meisje keek verontwaardigd. Het was niet waar, vond zij. Ik werd nieuwsgierig. Wie had er hier nu gelijk. Had het meisje hem tijdens het spel nu wel of niet geraakt? De jongen riep nog een keer: "wel!", waarop het meisje riep: "niet!" Waarop de jongen even stil was, kort na leek te denken en daarna knikkend terugriep: "bijna wel!"

Na proestend een blik gewisseld te hebben met de juf, ging ik de klas maar uit...

Caro Kindercoach & begeleiding, voor een hulpvraag in onderwijs, opvoeding of ontwikkeling.